

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 172

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 2 martie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
LEGI ȘI DECRETE		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
17.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2019 privind modificarea și completarea unor acte normative	2	Decizia nr. 759 din 28 noiembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 375 alin. (1) și ale art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală	5–7
165.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2019 privind modificarea și completarea unor acte normative.....	2	Decizia nr. 810 din 5 decembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40, în ansamblu, precum și ale art. 40 pct. 4–6 și pct. 20–22, în special, din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.....	8–15
★				
166.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	3		
167.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	3		
168.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	3		
169.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	4		
170.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	4		
171.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	4	10. — Decizie pentru modificarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, aprobat prin Decizia Colegiului de conducere al Camerei de Comerț și Industrie a României nr. 5/2017	15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 11/2019 privind modificarea și completarea
unor acte normative**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11 din 27 februarie 2019 privind modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 1 martie 2019.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
TITUS CORLĂȚEAN

București, 2 martie 2020.
Nr. 17.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2019
privind modificarea și completarea unor acte normative**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2019 privind modificarea și completarea unor acte normative și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 2 martie 2020.
Nr. 165.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 164/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 10 martie 2020, doamna Ana-Maria State-Ungureanu, judecător la Curtea de Apel București, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 2 martie 2020.
Nr. 166.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 165/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Maria-Ofelia Gavrilesco, judecător la Curtea de Apel Timișoara, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 2 martie 2020.
Nr. 167.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 170/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Maria Pascariu, judecător cu grad profesional de curte de apel la Judecătoria Fălticeni, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 2 martie 2020.
Nr. 168.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 151/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Olga Mandici, judecător cu grad profesional de tribunal la Judecătoria Gura Humorului, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 2 martie 2020.
Nr. 169.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 150/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Alexandra-Elena Buruleanu, judecător cu grad profesional de tribunal la Judecătoria Bolintin-Vale, delegată în funcția de președinte al acestei instanțe, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 2 martie 2020.
Nr. 170.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 149/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Maria Vulcan, judecător la Judecătoria Săliște, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 2 martie 2020.
Nr. 171.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 759**

din 28 noiembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 375 alin. (1) și ale art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10) cu raportare la art. 375 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicolae Bucerzan în Dosarul nr. 12.582/63/2015 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.233D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, întrucât normele criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 29 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 12.582/63/2015, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 396 alin. (10) cu raportare la art. 375 alin. (1) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Nicolae Bucerzan în dosarul cu numărul menționat, având ca obiect soluționarea unei cauze penale în apel.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că normele criticate sunt neconstituționale în măsura în care, în cazul procedurii prevăzute de art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, nu permit judecătorului să pronunțe și o hotărâre de achitare. Art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală se referă la situația în care inculpatul recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa. În atare situație, se apreciază că recunoașterea se referă doar la faptele ca element material al laturii obiective a infracțiunii. Nu rezultă din acest text de lege că inculpatul trebuie să își recunoască și vinovăția, acceptând încadrarea juridică a faptelor reținute în rechizitoriu. Codul de procedură penală nu definește ce înseamnă învinuirea, sens în care se evidențiază o neclaritate a actului normativ și o lipsă de previzibilitate. Așa fiind, dispozițiile art. 396 alin. (10) raportat la art. 375 alin. (1) din Codul de procedură penală nu sunt clare și nici previzibile, în sensul că nu rezultă cu certitudine dacă instanța este obligată să pronunțe numai o hotărâre de condamnare ori dacă poate dispune și achitarea.

6. **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate

este neîntemeiată, motivat de faptul că din cuprinsul art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală rezultă că instanța poate dispune și o soluție de achitare când reține aplicarea dispozițiilor art. 375 alin. (1), (1¹) și (2) din Codul de procedură penală sau când cercetarea judecătorească a avut loc în condițiile art. 377 alin. (5) ori ale art. 395 alin. (2) din același cod.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, legiuitorul stabilește în art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală trei ipoteze alternative în care inculpatul va beneficia de cauza de reducere a pedepsei, și anume: când judecata s-a desfășurat în procedura accelerată [art. 375 alin. (1), (1¹) și (2)] — cazul celui care recunoaște în totalitate infracțiunile ce fac obiectul actului de trimitere în judecată; când cererea inculpatului de judecare în procedură accelerată a fost respinsă [art. 375 alin. (3)]; când, deși a admis inițial cererea, instanța constată că se impune administrarea altor probe decât înscrisurile și efectuarea cercetării judecătorești potrivit procedurii obișnuite, fie în vederea schimbării încadrării juridice, fie ca urmare a schimbării încadrării juridice [art. 377 alin. (5)], fie, după caz, pentru soluționarea acțiunii penale [art. 395 alin. (2)]. Întrucât, pentru a opera cauza de reducere a pedepsei, dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală impun condiția ca „instanța să rețină aceeași situație de fapt ca cea recunoscută de către inculpat”, iar pentru a aplica procedura accelerată de judecată, art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală prevede necesitatea ca inculpatul să recunoască „în totalitate faptele reținute în sarcina sa”, apare cu evidență că „recunoașterea învinuirii” nu se referă la încadrarea juridică pe care procurorul a dat-o faptei, ci la fapta în materialitatea sa, așa cum este ea descrisă în rechizitoriu. La aceeași concluzie conduce și interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 377 alin. (5) și ale art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, căci, potrivit lor, cauza de reducere a pedepsei se aplică chiar dacă instanța schimbă încadrarea juridică dată faptei prin rechizitoriu, atâta vreme cât fapta recunoscută de inculpat, în materialitatea ei, este aceeași cu cea reținută în hotărârea definitivă. În ceea ce privește posibilitatea instanței ca la finalul judecății în procedură accelerată să dispună achitarea, Guvernul apreciază că aceasta rezultă din interpretarea gramaticală a art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, întrucât — potrivit textului legal criticat — condamnarea, respectiv amânarea aplicării pedepsei sunt soluții eventuale, iar nu obligatorii („în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei”). O astfel de situație este aceea în care probele legal administrate în faza de urmărire penală și eventualele înscrisuri prezentate în instanță de părți și de persoana vătămată nu sunt suficientate — în aprecierea instanței de judecată — pentru a dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că faptele recunoscute există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite de inculpat. Așadar, nu poate fi susținută lipsa de claritate a reglementării nici pe acest aspect.

9. **Avocatul Poporului apreciază** că dispozițiile criticate sunt constituționale, sens în care face trimitere la opiniile sale reținute cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 753 din 13 decembrie 2016, Deciziei nr. 750 din 13 decembrie 2016, Deciziei nr. 723 din 6 decembrie 2016, Deciziei nr. 107 din 25 februarie 2016 și Deciziei nr. 726 din 6 decembrie 2016, cât privește art. 375 din Codul de procedură penală, și cu prilejul pronunțării Deciziilor nr. 489 din 25 septembrie 2014 și nr. 591 din 21 octombrie 2014, cât privește art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 375 alin. (1), cu denumirea marginală *Procedura în cazul recunoașterii învinuirii*, și ale art. 396 alin. (10), cu denumirea marginală *Rezolvarea acțiunii penale*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 375 alin. (1): *„Dacă inculpatul solicită ca judecata să aibă loc în condițiile prevăzute la art. 374 alin. (4), instanța procedează la ascultarea acestuia, după care, luând concluziile procurorului și ale celorlalte părți, se pronunță asupra cererii.”;*

— Art. 396 alin. (10): *„Când judecata s-a desfășurat în condițiile art. 375 alin. (1), (11) și (2), când cererea inculpatului ca judecata să aibă loc în aceste condiții a fost respinsă sau când cercetarea judecătorească a avut loc în condițiile art. 377 alin. (5) ori art. 395 alin. (2), iar instanța reține aceeași situație de fapt ca cea recunoscută de către inculpat, în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei, limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime, iar în cazul pedepsei amenzii, cu o pătrime. Pentru inculpații minori, instanța va avea în vedere aceste aspecte la alegerea măsurii educative; în cazul măsurilor educative privative de libertate, limitele perioadelor pe care se dispun aceste măsuri, prevăzute de lege, se reduc cu o treime.”*

13. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la calitatea legilor, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică. Se invocă și dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015, Decizia nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015, Decizia nr. 753 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2017, Decizia nr. 723 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 13 aprilie 2017, și Decizia nr. 220 din 17 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 26 iunie 2018, Curtea a constatat constituționalitatea dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, criticat în mod distinct,

precum și alături de alte dispoziții procesual-penale, între care și art. 375 din Codul de procedură penală.

15. Cu aceste prilejuri, Curtea a reținut că procedura simplificată de judecată în cazul recunoașterii învinuirii nu constituie o noutate în materie procesual penală, fiind reglementată pentru prima dată de dispozițiile art. 320¹ din vechiul Cod de procedură penală, cu titlul de derogare de la dreptul comun, care presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în faza de urmărire penală au fost dezlegate toate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului.

16. Curtea a statuat că reducerea limitelor speciale de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii nu poate fi convertită într-un drept fundamental, ci reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor, potrivit politicii sale penale, în anumite condiții, printre care se numără și recunoașterea în totalitate a faptelor reținute în sarcina inculpatului, tocmai caracterul integral al recunoașterii învinuirii fiind cel care face inutilă efectuarea cercetării judecătorești, așa cum este reglementată aceasta de dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din actualul Cod de procedură penală. Având în vedere efectele procedurii de judecată simplificate, instanța poate respinge, în baza unor criterii obiective și rezonabile, cererea formulată de inculpat, întrucât, indiferent că recunoașterea învinuirii este totală sau parțială, ceea ce prevalează este existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Prin urmare, nu simpla recunoaștere a învinuirii, chiar și integrală, este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției inculpatului cu privire la faptele reținute în sarcina sa.

17. De altfel, având în vedere tocmai riscul exercitării de presiuni asupra inculpatului spre a-și recunoaște vinovăția și cu privire la fapte pe care nu le-a săvârșit, posibilitatea instanței de a respinge cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. **Judecătorul nu este obligat, în absența convingerii cu privire la sinceritatea inculpatului — chiar dacă acesta recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa —, să admită cererea formulată de inculpat**, ceea ce reprezintă o materializare a principiului constituțional al înfăptuirii justiției de către instanțele judecătorești, consacrat de art. 124 din Legea fundamentală. Prin urmare, instanța are posibilitatea de a respinge cererea inculpatului, chiar și în condițiile unei recunoașteri totale a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când nu este lămurită asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, socotind că nu sunt satisfăcătoare, îndestulătoare, lămuritoare pentru clarificarea tuturor aspectelor necesare pentru rezolvarea corespunzătoare a cauzei, în acord cu principiul legalității și cel al aflării adevărului.

18. De asemenea, prin Decizia nr. 600 din 1 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 11 noiembrie 2015, paragraful 15, Curtea Constituțională a mai reținut că instanța are obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei și cu privire la persoana inculpatului. Astfel, în situația în care instanța reține aceeași situație de fapt ca cea descrisă în actul de sesizare și recunoscută de către inculpat, va judeca, potrivit procedurii simplificate, dacă sunt îndeplinite toate celelalte condiții prevăzute de lege. Dacă instanța reține o situație de fapt diferită de cea descrisă în actul de sesizare și recunoscută de către inculpat, va soluționa cauza potrivit dreptului comun, care oferă cadrul procesual în care poate lămuri prin administrarea de probe toate aspectele ce privesc cauza dedusă judecătii,

astfel încât să se stabilească dincolo de orice îndoială rezonabilă că persoana trimisă în judecată a săvârșit infracțiunea ce i-a fost imputată sau, dimpotrivă, să se constate că dovezile strânse pe parcursul procesului nu confirmă ori nu demonstrează cu certitudine că aceasta este autorul faptei ce formează obiectul acuzației penale.

19. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței menționate, considerentele și soluția care au fundamentat deciziile mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, ilustrând faptul că ambele texte din Codul de procedură penală contestate sunt în acord cu dreptul la un proces echitabil și stabilesc suficiente repere pentru destinatarul normei contestate, de natură să ducă în mod corespunzător la modelarea conduitei sale.

20. Distinct de aceste critici, în prezenta cauză sunt invocate și prevederile art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică. Autorul nu motivează însă, în concret, în ce constă contrarietatea reclamată, iar Curtea nu se poate substitui acestuia în fundamentarea motivării excepției.

21. Curtea mai constată că, în prezenta cauză, autorul excepției pune în discuție și o problemă de interpretare și aplicare a legii, care excedează competenței Curții Constituționale, vizând posibilitatea/imposibilitatea instanței de a pronunța o hotărâre de achitare în circumstanțe concrete, precum și interpretarea, din această perspectivă, a înțelesului sintagmei „*recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa*”, cuprinsă în art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, la care trimit dispozițiile art. 375 alin. (1) din Codul de procedură penală criticate în prezenta cauză, autorul apreciind că „această recunoaștere se referă doar la faptele ca element material al laturii obiective a infracțiunii”, iar nu și la recunoașterea vinovăției.

22. Curtea observă însă că, prin Decizia nr. 4 din 11 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 3 iulie 2019, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii s-a pronunțat ca urmare a constatării unei practici neunitare cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală vizând posibilitatea pronunțării unei soluții de achitare întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b) și c) din același cod, în ipoteza admiterii de către instanță a procedurii simplificate de judecată. Cu acel prilej, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că „procedura simplificată nu poate fi legal încuviințată și aplicată de către instanță în situația în care inculpatul recunoaște doar faptele în materialitatea lor, nu însă și forma de vinovăție cu care procurorul, în rechizitoriu, sau judecătorul de cameră preliminară, în încheierea pronunțată potrivit art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, a reținut că a fost comisă activitatea imputată, aspect subliniat (...) atât de literatura de specialitate, dar și de instanțele judecătorești, inclusiv de Înalta Curte de Casație și Justiție, atât

anterior, cât și ulterior datei de 1 februarie 2014, aceasta statuând, în jurisprudența sa constantă, că **admisibilitatea cererii de recurgere la o asemenea procedură este condiționată de recunoașterea integrală a săvârșirii faptei, atât ca realitate obiectivă, cu toate circumstanțele și împrejurările menționate în actul de sesizare, cât și ca poziție psihică, sub aspectul formei de vinovăție cu care s-a acționat, aceasta neputând fi contestată într-un atare demers procesual** (spre exemplu, deciziile penale nr. 4.526 din 14 decembrie 2010, nr. 2.334 din 9 iunie 2011, nr. 365 din 13 februarie 2012, nr. 1.231 din 19 aprilie 2012, nr. 14 din 6 ianuarie 2014, nr. 1.275 din 10 aprilie 2014, nr. 1.556 din 7 mai 2014, nr. 2.479 din 8 septembrie 2014 ale instanței supreme, Secția penală). În sensul unei asemenea interpretări a sintagmei „*recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa*” din cuprinsul art. 349 alin. (2) și art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, pledează și denumirea sub care legiuitorul a reglementat această instituție în actuala codificare procesual penală, respectiv „*Procedura în cazul recunoașterii învinuirii*”, astfel cum reiese din titlurile marginale ale art. 375 și 377 din același cod, noțiunea de „*învinuire*” referindu-se, în mod evident, atât la aspectele de ordin obiectiv ale acțiunii inculpatului, cât și la poziția sa subiectivă în raport cu fapta de care este acuzat.” De asemenea, statuând asupra problemei de drept ce a generat practica neunitară a instanțelor, Înalta Curte de Casație și Justiție a concluzionat că, „având în vedere că, potrivit prescripțiilor normative ce reglementează procedura în cazul recunoașterii învinuirii, pentru aplicarea acesteia este imperios necesar ca inculpatul să accepte integral și necondiționat faptele reținute în sarcina sa prin rechizitoriu sau, după caz, prin încheierea pronunțată potrivit art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, sub aspectul tuturor elementelor de ordin obiectiv și subiectiv [condiție reglementată de art. 349 alin. (2) teza a II-a și art. 374 alin. (4) teza finală din Codul de procedură penală], dar și ca instanța să aprecieze că probele sunt suficiente pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei [cerință prevăzută de art. 349 alin. (2) teza a III-a din Codul de procedură penală], în situația admiterii cererii și judecării cauzei într-o asemenea procedură, instanța, la finalul cercetării judecătorești realizate potrivit art. 377 alin. (1)—(4) din Codul de procedură penală, nu va putea pronunța o hotărâre de achitare întemeiată pe prevederile art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a și lit. c) din același cod.” Admițând astfel sesizarea procurorului general, Înalta Curte de Casație și Justiție a decis că „în ipoteza în care instanța a admis cererea inculpatului de judecare în procedura simplificată a recunoașterii învinuirii, iar cauza a fost judecată potrivit acestei proceduri, nu este posibilă pronunțarea unei hotărâri de achitare întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a și lit. c) din Codul de procedură penală.”

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae Bucerzan în Dosarul nr. 12.582/63/2015 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 375 alin. (1) și ale art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 noiembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 810

din 5 decembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40, în ansamblu, precum și ale art. 40 pct. 4—6 și pct. 20—22, în special, din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 pct. 4—6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Ispas Constantin Neagu în Dosarul nr. 1.163/116/2016 al Tribunalului Călărași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.963D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 322D/2018, nr. 342D/2018, nr. 346D/2018, nr. 347D/2018, nr. 373D/2018, nr. 736D/2018, nr. 863D/2018 și nr. 1.599D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ridicată de Ion Albu în Dosarul nr. 3.427/114/2017 al Tribunalului Buzău — Secția I civilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 pct. 5 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ridicată de Teodor Logigan în Dosarul nr. 2.712/102/2017 al Tribunalului Mureș — Secția civilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Vameșilor „Pro Lex”, în numele membrului de sindicat Marian Dragomir, în Dosarul nr. 18.614/3/2017 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 pct. 4, 21 și 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ridicată de Lulișor Iulian Munteanu în Dosarul nr. 2.087/114/2017 al Tribunalului Buzău — Secția I civilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ridicată de Ion E. Mihăilă în Dosarul nr. 1.013/105/2017 al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 pct. 5 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ridicată de Nicolae Rus-Pop în Dosarul nr. 2.803/102/2017 al Tribunalului Mureș — Secția civilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 pct. 4, 5 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ridicată de Aurel Pompei

Mariș în Dosarul nr. 4.259/102/2017 al Tribunalului Mureș — Secția civilă, și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 pct. 5 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ridicată de Aurică Dumitru Neagoe în Dosarul nr. 7.155/120/2017 al Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă.

4. La apelul nominal răspund autorul excepției Lulișor Iulian Munteanu în Dosarul nr. 347D/2018 și autorul excepției Ion E. Mihăilă în Dosarul nr. 373D/2018. Lipsesc ceilalți autori ai excepției și părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției de neconstituționalitate Teodor Logigan a depus o completare a motivării excepției de neconstituționalitate în Dosarul nr. 342D/2018, prin care solicită admiterea excepției și judecarea în lipsă. De asemenea autorul excepției de neconstituționalitate Aurică Dumitru Neagoe a depus o întâmpinare în Dosarul nr. 1.599D/2018, prin care solicită admiterea excepției și judecarea în lipsă.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Autorii excepției Lulișor Iulian Munteanu și Ion E. Mihăilă, precum și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 322D/2018, nr. 342D/2018, nr. 346D/2018, nr. 347D/2018, nr. 373D/2018, nr. 736D/2018, nr. 863D/2018 și nr. 1.599D/2018 la Dosarul nr. 2.963D/2017, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției Lulișor Iulian Munteanu, care susține că aduce un element de noutate față de cele analizate în jurisprudența Curții Constituționale, și anume faptul că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 53 din Constituție. Astfel, în primul rând, anularea primei de aterizare s-a făcut printr-o ordonanță de urgență a Guvernului, care nu îndeplinește condițiile de adoptare prevăzute în Constituție. Pe de altă parte, se creează discriminări între categoriile de militari, deoarece alte categorii de prime nu au fost anulate. În al doilea rând, se încalcă art. 53 din Constituție, prin anularea tuturor indexărilor și majorărilor pensiei, câștigate în mod legal, de la data pensionării și până la data recalculării, la 1 ianuarie 2016. Susține, în esență, că pensionarii au fost împărțiți în trei categorii, potrivit pct. 21 și 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, în funcție de data pensionării. Cei pensionați anterior datei de 1 ianuarie 2016 nu mai beneficiază de indexările și majorările legale, ci de indexările de la momentul recalculării, adică de la nivelul anului 2016, iar nu de la data pensionării, ceea ce instituie discriminări între diferitele categorii de pensionari cu pensie militară de stat.

7. Având cuvântul, autorul excepției Ion E. Mihăilă susține, în esență, admiterea excepției, deoarece dispozițiile ordonanței de urgență a Guvernului criticate au condus la pierderea unui drept constituțional, și anume pensia contributivă — pensia suplimentară. Așa cum a reținut Curtea Constituțională în

jurisprudența sa, pensiile obținute prin contributivitate sunt drepturi câștigate și apărute de Constituție. Însă, deși a contribuit la fondul pensiei suplimentare, aceasta nu mai este acordată. Astfel, printr-o ordonanță de urgență a Guvernului se afectează drepturi constituționale, contrar art. 115 alin. (6) din Constituție, în ceea ce privește pensia suplimentară, cu caracter de pensie contributivă, așa cum s-a statuat în legislația prin care a fost înființată, în anul 1967, precum și în următoarele acte normative din 1977. Prin urmare, pensia suplimentară este un drept câștigat și nu poate fi anulat în tot sau în parte printr-o ordonanță de urgență. Mai mult, Guvernul și-a depășit atribuțiile de abilitare, contrar rolului și voinței Parlamentului, ceea ce încalcă art. 1 alin. (4) și art. 61 din Constituție. De asemenea, deși Legea nr. 223/2015 nu intrase în vigoare la data emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015, beneficiarii ei obținuseră o „speranță legitimă” în ceea ce privește un „bun” în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. În esență, susține că dreptul la pensia suplimentară este un drept patrimonial căruia îi corespunde obligația corelativă din partea statului de a plăti această pensie, având în vedere că a contribuit întreaga viață la acest fond. Se mai susține și încălcarea art. 44 din Constituție și a art. 108 alin. (4) din Constituție, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 nu a fost contrasemnată de ministrul justiției. În final, se arată că, deși pensia suplimentară a fost instituită ca un spor adăugat la pensia militară, din cauza interpretărilor caselor de pensii, aceasta este inclusă în pensie, iar nu adăugată acesteia, ceea ce conduce la concluzia că art. 108 din Legea nr. 223/2015, astfel cum a fost modificat prin art. 40 pct. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, este neconstituțional, fiind lipsit de claritate și previzibilitate, întrucât lasă loc de interpretare, ceea ce a condus la exproprierea pensiei suplimentare. Precizează în acest sens că există hotărâri judecătorești care au recunoscut dreptul de proprietate asupra pensiei suplimentare și calcularea sa în afara pensiei militare. Depune concluzii scrise în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate.

8. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă, în esență, jurisprudența Curții Constituționale. Astfel, arată că, potrivit acesteia, pensiile militare de stat reprezintă pensii de serviciu care nu se supun principiului contributivității și, ca atare, nu se aplică art. 44 și art. 53 din Constituție. De asemenea nu se poate reține nici încălcarea art. 16 din Constituție. În final, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 656 din 30 octombrie 2018, nr. 786 din 29 noiembrie 2018, nr. 43 din 22 ianuarie 2019, nr. 237 din 16 aprilie 2019 sau nr. 301 din 7 mai 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 23 noiembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.163/116/2016, **Tribunalul Călărași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 pct. 4—6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Ispas Constantin Neagu într-o cauză având ca obiect „acțiune în constatare”.

10. Prin Încheierea din 1 februarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3.427/114/2017, **Tribunalul Buzău — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Ion Albu într-o cauză având ca obiect „contestație decizie pensionare”.

11. Prin Încheierea din 25 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.712/102/2017, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 pct. 5 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Teodor Logigan într-o cauză având ca obiect „contestație decizie pensionare”.

12. Prin Sentința civilă nr. 7.278 din 18 octombrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 18.614/3/2017, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Sindicatul Național al Polițiștilor și Vameșilor „Pro Lex”, în numele membrului de sindicat Marian Dragomir, într-o cauză având ca obiect „recalculare pensie”.

13. Prin Încheierea din 20 februarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.087/114/2017, **Tribunalul Buzău — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 pct. 4, 21 și 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de contestatorul Lulișor Iulian Munteanu într-o cauză având ca obiect „contestație decizie pensionare”.

14. Prin Încheierea din 14 februarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.013/105/2017, **Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de contestatorul Ion E. Mihăilă într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului împotriva Sentinței civile nr. 2.334 din 9 iunie 2017, pronunțată de Tribunalul Prahova, prin care s-a respins contestația la decizia de pensionare.

15. Prin Încheierea din 17 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.803/102/2017, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 pct. 5 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Nicolae Rus-Pop într-o cauză având ca obiect „contestație decizie pensionare”.

16. Prin Încheierea din 3 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.259/102/2017, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 pct. 4—6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Aurel Pompei Mariș într-o cauză având ca obiect anularea deciziei de recalculare a pensiei.

17. Prin Încheierea din 27 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 7.155/120/2017, **Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 pct. 5 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Aurică Dumitru Neagoe într-o cauză având ca obiect „asigurări sociale”.

18. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia formulează atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, referitoare la respectarea condițiilor constituționale de adoptare a ordonanțelor de urgență, cât și critici de neconstituționalitate intrinsecă, privind conținutul textelor de lege supuse analizei de constituționalitate.

19. Astfel, autorii excepției susțin, în esență, că dispozițiile art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, care aduc modificări dispozițiilor Legii nr. 223/2015, au intrat în

vigoare la data de 11 decembrie 2015, respectiv după publicarea legii mai sus amintite, dar anterior intrării sale în vigoare. Or, dispozițiile art. 58 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 prevăd că modificarea unui act normativ anterior intrării sale în vigoare nu poate fi realizată decât de către autoritatea emitentă, iar intervențiile propuse trebuie să intre în vigoare la aceeași dată cu actul normativ supus evenimentului legislativ, condiții care nu au fost respectate.

20. Totodată, se arată că dispozițiile de lege criticate aduc atingere art. 1 alin. (4) și art. 73 alin. (3) lit. p) din Constituție, întrucât, încălcând principiul separației puterilor în stat, executivul a modificat și a completat o lege organică. De asemenea se susține că prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 se încalcă și dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. p) din Constituție, deoarece protecția socială reprezintă un ansamblu de acțiuni, decizii și măsuri întreprinse de societate pentru prevenirea, diminuarea sau înlăturarea consecințelor unor evenimente considerate ca fiind riscuri sociale pentru condițiile de viață ale populației. Protecția socială are la bază principiul solidarității umane, adică solidaritatea celor care nu au copii cu cei care și-au asumat sarcina să crească și să educe generațiile viitoare, solidaritatea celor sănătoși față de cei bolnavi, solidaritatea celor activi față de cei în vârstă, solidaritatea celor angajați față de cei în șomaj. Ca atare, orice aspect care vizează protecția socială — în speță, pensiile — trebuie reglementat prin lege organică. Or, având în vedere că dispozițiile art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 modifică prevederi ale Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, acestea contravin dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. p) din Constituție.

21. Autorii excepției mai arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 a fost adoptată fără a fi existat o situație extraordinară și fără a fi motivată urgența reglementării, așa cum impune art. 115 alin. (4) din Constituție. Astfel, consideră că motivele invocate în Nota de fundamentare a actului normativ criticat reprezintă aspecte subiective, care nu pot fi cuantificate în mod corespunzător. În plus, susțin că, în contextul în care premisa urgenței reglementării este reprezentată de clarificarea dispozițiilor aplicabile pensionarilor în perioada de stabilire, recalculare și/sau actualizare a pensiilor militare de stat, dispozițiile criticate nu pot reprezenta o justificare pentru măsurile legislative de reducere a procentului din baza de calcul conform căruia se calculează pensia militară de stat și de plafonare a pensiei. Mai arată și că impactul aplicării unor dispoziții legale asupra exercițiului bugetar nu poate justifica caracterul definitiv al intervenției legislative operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.

22. De asemenea autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate aduc atingere prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât printr-o ordonanță de urgență sunt afectate drepturi constituționale, așa cum sunt dreptul la pensie și dreptul de proprietate. Pentru aceleași motive, se încalcă dispozițiile art. 53 din Constituție, nefiind întrunite cerințele constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

23. În susținerea acestor critici se arată că, în redactarea inițială a Legii nr. 223/2015, baza de calcul pentru stabilirea pensiei militare trebuia să includă toate veniturile brute realizate de către beneficiarii sistemului de pensii de stat. Or, prin dispozițiile de lege criticate, baza de calcul a fost restrânsă pentru a include doar soldele sau salariile realizate la funcția de bază, fiind excluse o serie de beneficii ce au fost recunoscute militarilor, polițiștilor sau funcționarilor cu statut public special tocmai în considerarea riscurilor asumate, privațiunilor sau pierderilor suferite de aceștia ca efect al exercitării funcției. În același timp, quantumul pensiei a fost scăzut prin diminuarea procentului din baza de calcul de la 80% la 65%. O altă limitare

a exercițiului dreptului la pensie, realizată prin intermediul art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, este modificarea operată asupra art. 30 din Legea nr. 223/2015. Astfel, deși în forma inițială art. 30 din lege conținea o serie de prevederi de natură a crea o situație mai favorabilă persoanelor care și-au exercitat funcția în condiții speciale, art. 40 pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 înlătură integral aceste dispoziții de favoare și, de asemenea, limitează quantumul pensiei stabilite, recalculat și actualizat în condițiile legii la 85% din valoarea bazei de calcul, cu toate că o astfel de limitare nu a fost niciodată impusă anterior. Or, toate aceste limitări constituie restrângeri ale exercițiului dreptului la pensie.

24. Întrucât, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul la pensie a fost asimilat unui „*bun*”, în sensul art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, autorii excepției consideră că a fost încălcat și dreptul de proprietate, sens în care se invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la interpretarea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

25. Totodată, autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 4 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție din mai multe perspective. Astfel, arată că plafonarea quantumului pensiei la 85% din valoarea bazei de calcul, precum și faptul că sporul pentru pensia suplimentară a fost inclus în baza de calcul al pensiei creează discriminări între beneficiarii pensiei militare, întrucât cei care au o vechime mai mare nu își mai pot valorifica sporul pentru pensia suplimentară, prevăzut de art. 108 din Legea nr. 223/2015 și modificat de art. 40 pct. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015. Precizează că prin însăși denumirea sa „contribuția la Fondul pentru pensia suplimentară” trebuie diferențiată de pensia propriu-zisă. Totodată, prevederile de lege criticate mai creează o discriminare a pensionarilor militari față de cadrele militare în activitate care, în următorii 5 ani, pot opta pentru sistemul public de calcul, sistem în cadrul căruia își valorifică integral atât sporul pentru condiții de muncă, cât și sporul pentru pensia suplimentară. În susținerea criticii referitoare la încălcarea art. 16 din Constituție, se arată că, spre deosebire de militari, cărora li s-a plafonat pensia de serviciu la 65% din baza de calcul, în cazul magistraților, al personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor, precum și pentru auditorii publici din cadrul Curții de Conturi, respectiv pentru personalul aeronautic civil navigant profesionist, plafonul pensiei de serviciu a rămas de 80% din valoarea bazei de calcul.

26. Totodată, se afirmă că sunt încălcate și dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție privind calitatea legii, în componenta sa referitoare la previzibilitatea acesteia, întrucât polițistul pensionar (care se poate raporta, în aceste condiții, doar la prevederile legii) nu este în măsură să își adapteze conduita în mod corespunzător și nici să aibă reprezentarea corectă a derulării procedurii pensionării, a condițiilor de pensionare sau a condițiilor de recalculare a pensiei.

27. În plus, autorul excepției din Dosarul Curții Constituționale nr. 347D/2018 susține că dispozițiile art. 40 pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, care modifică art. 28 din Legea nr. 223/2015, sunt neconstituționale, deoarece exclud din baza de calcul al pensiei prima de aterizare, ceea ce creează discriminare între personalul militar din aviație și marină și celelalte categorii de forțe armate din cadrul sistemului de apărare, ordine publică și siguranță națională, care beneficiază de includerea în baza de calcul a întregii solde lunare. Prima de aterizare a fost inclusă în baza de calcul prin Legea nr. 223/2015, însă a fost exclusă prin dispozițiile criticate.

28. Cât privește dispozițiile art. 40 pct. 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, care modifică art. 109 din

Legea nr. 223/2015, autorul excepției din Dosarul Curții Constituționale nr. 347D/2018 arată că acestea restrâng dreptul la pensie, conducând la discriminări între pensionarii militari care „fac obiectul acestor dispoziții” și cei care au ieșit la pensie în baza Legii nr. 223/2015, deoarece dispozițiile criticate prevăd că baza de calcul este formată din soldele „actualizate la data deschiderii drepturilor de pensie”. Or, susține că aceste indexări și actualizări de care a fost prejudiciat reprezintă părți din pensie, pe care le-a câștigat legal.

29. Referitor la dispozițiile art. 40 pct. 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, care modifică art. 110 din Legea nr. 223/2015, autorul excepției din Dosarul Curții Constituționale nr. 347D/2018 susține că acestea sunt similare cu cele ale art. 40 pct. 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, care modifică art. 109 din Legea nr. 223/2015, doar că se referă la o altă categorie de pensionari militari, și anume la cei cărora le-au fost stabilite pensiile în baza Legii nr. 263/2010.

30. În final, se susține că art. 40 pct. 4, pct. 21 și pct. 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 împarte pensionarii militari în trei categorii, în funcție de legile în baza cărora le-au fost stabilite și recalculate pensiile, folosind prevederi diferite de actualizare a bazelor de calcul și, implicit, a pensiilor, ceea ce conduce la discriminări evidente.

31. Autorul excepției din Dosarul Curții Constituționale nr. 373D/2018 afirmă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 contravine și prevederilor art. 108 alin. (4) din Constituție, deoarece nu este contrasemnata de ministrul justiției, deși acesta are atribuții de punere în aplicare a legii pensiilor militare.

32. De asemenea același autor susține că dispozițiile de lege criticate contravin și art. 139 alin. (3) din Constituție, deoarece dreptul la pensia suplimentară, o pensie contributivă, este un drept patrimonial (rezultat din obligația legală de contributivitate individuală) care dă naștere obligației corelative din partea statului de a plăti pensia suplimentară, potrivit destinației acesteia, adică în afara pensiei militare de stat. Astfel, pensia suplimentară trebuie adăugată, iar nu introdusă în pensia militară, ceea ce este consfințit și de prevederile Legii nr. 6/1967 și Legii nr. 80/1995.

33. **Tribunalul Călărași — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând, în esență, jurisprudența Curții Constituționale.

34. **Tribunalul Buzău — Secția I civilă, în Dosarul nr. 322D/2018**, apreciază că punctul de vedere al instanței este obligatoriu numai în măsura în care excepția de neconstituționalitate ar fi fost invocată din oficiu, iar, în celelalte situații, instanța are doar facultatea de a prezenta o opinie.

35. **Tribunalul Mureș — Secția civilă, în dosarele nr. 342D/2018, nr. 736D/2018 și nr. 863D/2018**, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

36. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

37. **Tribunalul Buzău — Secția I civilă, în Dosarul nr. 347D/2018**, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

38. **Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

39. **Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă** și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

40. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

41. **Avocatul Poporului**, în dosarele Curții Constituționale nr. 2.963D/2017, nr. 322D/2018, nr. 342D/2018, nr. 346D/2018, nr. 347D/2018, nr. 373D/2018, nr. 736D/2018, precizează că își menține punctul de vedere astfel cum a fost reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 656 din 30 octombrie 2018, în sensul constituționalității dispozițiilor de lege criticate. În Dosarul Curții Constituționale nr. 863D/2018, Avocatul Poporului arată că își menține punctul de vedere astfel cum a fost reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 366 din 30 mai 2017, nr. 443 din 21 iunie 2016 și nr. 204 din 30 martie 2017, în sensul constituționalității dispozițiilor de lege criticate.

42. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere depus de către partea Ministerul Apărării Naționale la Dosarul nr. 347D/2018, completarea motivării excepției de neconstituționalitate depusă de Teodor Logigan la Dosarul nr. 342D/2018, întâmpinarea depusă de Aurică Dumitru Neagoe în Dosarul nr. 1.599D/2018, susținerile din ședința publică ale autorilor excepției Lulișor Iulian Munteanu și Ion E. Mihăilă, concluziile scrise depuse de Ion E. Mihăilă în ședința publică, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

43. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

44. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 11 decembrie 2015, care modifică Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 27 iulie 2015. Analizând însă susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că aceștia critică art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, din punctul de vedere al neconstituționalității extrinseci, precum și prevederile art. 40 pct. 4—6 și pct. 20—22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, din punctul de vedere al neconstituționalității intrinseci, prevederi care modifică art. 28—30, respectiv art. 108—110 din Legea nr. 223/2015. Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 40, în ansamblu, precum și ale art. 40 pct. 4—6 și pct. 20—22, în special, din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, dispoziții care modifică Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, în ceea ce privește baza de calcul folosită pentru stabilirea pensiei militare de stat, cuantumului acesteia și plafonarea de 85% din baza de calcul, sporul pentru contribuția la Fondul pentru pensia suplimentară și/sau contribuția individuală la buget, precum și recalcularea pensiei militare de stat.

45. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, art. 1 alin. (5), potrivit căruia „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”, art. 4 alin. (2) privind egalitatea între cetățeni, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul

liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 47 alin. (2) privind dreptul la pensie, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 alin. (3), potrivit căruia „*Orice alte prestații sunt interzise, în afara celor stabilite prin lege, în situații excepționale*”, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 73 alin. (3) lit. p), potrivit căruia regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică, art. 108 privind actele Guvernului, art. 115 alin. (1) și (4)—(6) privind delegarea legislativă, art. 124 alin. (2), potrivit căruia „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”, art. 136 privind proprietatea și art. 139 alin. (3), potrivit căruia „*Sumele reprezentând contribuțiile la constituirea unor fonduri se folosesc, în condițiile legii, numai potrivit destinației acestora*”.

46. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva aceluși critici ca cele aduse în prezenta cauză, prin Decizia nr. 656 din 30 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 8 martie 2019, Decizia nr. 43 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 321 din 24 aprilie 2019, Decizia nr. 786 din 29 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 2 mai 2019, Decizia nr. 237 din 16 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 632 din 30 iulie 2019, și Decizia nr. 301 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 29 iulie 2019, Curtea respingând, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a acestora.

47. Referitor la criticile de neconstituționalitate extrinsecă privind modificarea unor prevederi ale Legii nr. 223/2015 prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015, prin Decizia nr. 349 din 22 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 722 din 22 august 2018, paragraful 17, Curtea a reținut că interdicția extinderii prerogativelor legislative delegate ale Guvernului și asupra domeniului legilor organice este prevăzută, în mod expres, de art. 115 alin. (1) din Constituție, în care se arată că „*Parlamentul poate adopta o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice*”. Aceste prevederi constituționale nu au în vedere însă și ordonanțele de urgență, al căror domeniu de reglementare este delimitat de prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție. În același context, Curtea a amintit că, prin Decizia nr. 27 din 10 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 10 aprilie 1998, a statuat în sensul că „*ordonanța, fiind expresia unei delegări legislative, în mod necesar implică și posibilitatea modificării sau abrogării legilor în vigoare, în funcție de limitele abilitării legislative [...]*”. De asemenea, prin Decizia nr. 102 din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 11 decembrie 1995, Curtea a reținut că, prin ordonanțe, Guvernul poate „*să reglementeze primar, să modifice sau să abroge reglementarea existentă*”.

48. Referitor la critica de neconstituționalitate extrinsecă privind încălcarea art. 1 alin. (4) și art. 73 alin. (3) lit. p) din Constituție, prin adoptarea de către Guvern a Ordonanței de urgență nr. 57/2015, prin Decizia nr. 43 din 22 ianuarie 2019, precitată, paragraful 33, Curtea a constatat că aceasta este neîntemeiată, deoarece Guvernul poate adopta, pe de-o parte, ordonanțe simple, în domenii care nu fac obiectul legilor organice, în baza unei legi speciale de abilitare, lege care va stabili, în mod obligatoriu, domeniul și data până la care se pot emite aceste ordonanțe, în temeiul art. 115 alin. (1)—(3) din Constituție, iar, pe de altă parte, ordonanțe de urgență, numai în situații extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată, cu obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora, în temeiul

art. 115 alin. (4)—(6) din Legea fundamentală. Cât privește ordonanțele de urgență, Legea fundamentală prevede condiții diferite, reglementate de art. 115 alin. (4)—(6), care nu se referă însă și la interdicția reglementării în domeniul legilor organice. Prin urmare, și critica referitoare la încălcarea art. 73 alin. (3) lit. p) din Constituție, potrivit căruia protecția socială se reglementează prin lege organică, este neîntemeiată.

49. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă, raportată la dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, din perspectiva lipsei situației extraordinare care a determinat emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 43 din 22 ianuarie 2019, precitată, paragraful 34, că în nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 modificările aduse Legii nr. 223/2015 au fost justificate de faptul că în cuprinsul acestei legi „*există prevederi arbitrare în interpretare care pot determina diferențieri de tratament aplicabil pensionarilor în etapa de stabilire, recalculare și/sau actualizare a pensiilor militare de stat*”, iar „*în condițiile neadoptării măsurilor de modificare și completare a Legii nr. 223/2015, este imposibilă emiterea normelor juridice de rang inferior și există riscul apariției unui nou val de litigii de anvergura celui din anii 2010—2012*”. Curtea a apreciat că situația extraordinară care a impus reglementarea de urgență a dispozițiilor art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 are în vedere consecințele neconstituționale pe care le atrage o reglementare care este susceptibilă de a genera tratamente diferite pentru persoane aflate în situații identice și față de care apariția unui val semnificativ de litigii este doar un efect secundar. O reglementare neclară, care are ca efect interpretări arbitrare, este contrară nu doar prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, dar și principiului constituțional al egalității în drepturi, potrivit căruia persoanele care se află în situații similare trebuie să se bucure de un tratament juridic identic, iar constatarea acestor consecințe, în timpul demersurilor autorităților, prilejuate de imediata intrare în vigoare a unei asemenea reglementări, justifică o intervenție legislativă imediată a Guvernului, potrivit art. 115 alin. (4) din Constituție, destinată prevenirii acestor rezultate contrare Legii fundamentale. Așa fiind, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate nu contravin textului constituțional mai sus amintit, sens în care s-a pronunțat și prin Decizia nr. 656 din 30 octombrie 2018.

50. Cât privește invocarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât textele criticate ar fi lipsite de claritate și previzibilitate, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 43 din 22 ianuarie 2019, precitată, paragraful 35, că deschiderea dreptului la pensie este guvernată de principiul *tempus regit actum*, neputându-se considera că reglementările anterioare acestui moment, referitoare la condițiile acordării dreptului la pensie, generează o așteptare legitimă. Astfel, până la momentul pensionării, se pot succeda mai multe reglementări, care stabilesc condiții de pensionare diferite, relevantă fiind însă doar cea aplicabilă la momentul acordării acestui drept. Așa fiind, Curtea a apreciat că și această critică este neîntemeiată, în același sens pronunțându-se și prin Decizia nr. 656 din 30 octombrie 2018.

51. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 43 din 22 ianuarie 2019, precitată, paragraful 36, că și această critică este neîntemeiată, deoarece dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 se aplică doar pentru viitor. Prin Decizia nr. 375 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 8 iulie 2005, Curtea a statuat că, în temeiul prevederilor art. 47 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are dreptul și obligația să stabilească criteriile și condițiile concrete ale exercitării dreptului la pensie, inclusiv modul de calcul și de actualizare a cuantumului pensiei. Prin

aceeași decizie Curtea a reținut că noile reglementări „nu pot fi aplicate cu efecte retroactive, respectiv în privința cuantumului pensiilor anterior stabilite, ci numai pentru viitor, începând cu data intrării lor în vigoare”.

52. Cât privește pretinsul tratament discriminatoriu, generat de modificările legislative criticate, prin Decizia nr. 349 din 22 mai 2018, precitată, paragrafele 23 și 24, Curtea a reținut, în acord cu cele statuate și prin Decizia nr. 861 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 22 ianuarie 2007, că „situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări”. De altfel, Legea nr. 223/2015 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data de 27 iulie 2015, dar, potrivit art. 123 din această lege, actul normativ urma să intre în vigoare la data de 1 ianuarie 2016. Însă modificările operate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 au intervenit anterior intrării în vigoare a Legii nr. 223/2015, astfel încât această din urmă lege nu își produsese încă efectele. Prin urmare, nu se poate susține că, în temeiul aceleiași legi, anumite categorii de pensionari au beneficiat de un tratament juridic mai favorabil. Totodată, prin Decizia nr. 350 din 22 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 722 din 22 august 2018, paragraful 17, Curtea a stabilit că pensionarii din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională reprezintă o categorie distinctă de alte categorii de pensionari, beneficiari ai unor pensii speciale. Astfel, legiuitorul, instituind beneficiul unor pensii acordate în condiții mai avantajoase anumitor categorii profesionale, a înțeles să instituie reglementări diferite, diferențe care au ca fundament particularitățile acestor profesii.

53. Referitor la critica privind încălcarea art. 16 din Constituție prin instituirea plafonului pensiei de serviciu de 85% din baza de calcul, prin Decizia nr. 652 din 30 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 13 februarie 2019, Curtea a reiterat jurisprudența sa referitoare la acordarea pensiei de serviciu, de exemplu, Decizia nr. 1.284 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 25 noiembrie 2011, prin care a stabilit că pensia de serviciu este compusă, principial, din două elemente, indiferent de modul de calcul specific stabilit de prevederile legilor speciale, și anume: pensia contributivă și un supliment din partea statului care, prin adunarea cu pensia contributivă, să reflecte cuantumul pensiei de serviciu stabilit în legea specială. Acordarea acestui supliment ține de politica statului în domeniul asigurărilor sociale și nu se subsumează dreptului constituțional la pensie, ca element constitutiv al acestuia. Obligația statului este aceea de a nu reduce cuantumul pensiei sub nivelul stabilit în sistemul general de pensionare, întrucât, prin calitatea de asigurat la sistemul de asigurări sociale, persoana în cauză și-a garantat dreptul la pensia de drept comun tocmai prin plata contribuțiilor. Este un drept pe care l-a obținut și realizat prin plata contribuțiilor legal datorate. De asemenea, nu există un drept constituțional la pensie de serviciu, astfel încât, cu privire la suplimentul acordat de stat, nu se poate susține că este un drept viitor câștigat *ad aeternum* din moment ce este sub condiție. Cu privire la reglementarea pensiei militare de stat, prin Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, Curtea a reținut, în ceea ce privește caracterul stimulat al pensiei de serviciu, că acesta constă, în cazul militarilor, în modul de determinare a cuantumului pensiei în raport cu salariul, respectiv cu solda avută la data ieșirii la pensie. De asemenea, prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a constatat că partea contributivă a pensiei de serviciu se suportă din bugetul asigurărilor sociale de stat, pe când partea care depășește acest cuantum se suportă din bugetul de stat. Mai mult, în cazul pensiilor militare, întregul cuantum al pensiei speciale se plătește de la bugetul de stat. De altfel, prin Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, Curtea Constituțională a statuat că pensia de serviciu reprezintă „o compensație parțială a inconvenientelor ce rezultă din rigoarea statutelor speciale”, ceea ce demonstrează, fără drept de tăgadă, că, de fapt, acel supliment se constituie în acea compensație parțială menționată de Curte, pentru că diferențierea existentă între o pensie specială și una strict contributivă, sub aspectul cuantumului, o face acel supliment.

54. Referitor la instituirea prin lege a unui plafon al pensiei militare de stat, prin Decizia nr. 450 din 30 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 28 iunie 2006, Curtea a constatat că dreptul la pensie este un drept fundamental, consacrat de art. 47 alin. (2) din Constituție, dar se exercită în condițiile prevăzute de lege. Astfel, legiuitorul este liber să stabilească în ce condiții și pe baza căror criterii se acordă pensia, baza de calcul și cuantumul acesteia, în raport cu situația concretă a fiecărui titular al dreptului. Legiuitorul poate să prevadă și o limită minimă a cuantumului pensiei, precum și plafonul maxim al acesteia. Norma criticată pentru neconstituționalitate prevede, ca și în cazul tuturor celorlalte tipuri de pensie de serviciu, că, indiferent de rezultatul calculului aritmetic privind adăugarea sporurilor, cuantumul pensiei acordate nu poate fi mai mare de 100% din baza de calcul. Curtea a apreciat că această reglementare nu are caracter discriminatoriu, ci reprezintă o dispoziție de plafonare a cuantumului pensiei, care se înscrie între prerogativele legiuitorului. Totodată, prin Decizia nr. 1.234 din 6 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 4 decembrie 2009, Curtea a reținut că prevederile art. 25 din Legea nr. 164/2001 instituie un principiu general valabil în sistemul public de pensii, potrivit căruia cuantumul pensiei nu poate depăși venitul. Cu respectarea acestui principiu, fiecare pensionar militar beneficiază de pensie în cuantumul rezultat în raport cu vechimea în activitate și venitul realizat anterior pensionării. Această reglementare este în perfect acord cu principiul consacrat de art. 47 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia cetățenii au dreptul la pensie și la alte drepturi de asigurări sociale, în condițiile legii. Extinderea incidenței acestui principiu și asupra sporului acordat pentru contribuția la fondul de pensie suplimentară, ca efect al prevederilor art. 48 alin. (1) din Legea nr. 164/2001, nu poate fi privită nici ea ca generând un tratament discriminatoriu, de vreme ce se aplică nediferențiat tuturor persoanelor care au dreptul să beneficieze de acest spor.

55. Ținând cont de această jurisprudență, Curtea a reținut, prin deciziile nr. 652 și nr. 656 din 30 octombrie 2018, că aceste considerente se aplică *mutatis mutandis* și în cazul dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 223/2015, care instituie un plafon de 85% din baza de calcul pentru cuantumul pensiei de serviciu.

56. Cât privește susținerile referitoare la pretinsa discriminare pe care dispozițiile de lege criticate o creează în raport cu alte categorii de beneficiari ai pensiilor speciale, precum și în raport cu cadrele militare pensionate sub imperiul reglementărilor anterioare, Curtea a reținut prin Decizia nr. 43 din 22 ianuarie 2019, precitată, paragraful 43, că diferitele categorii de beneficiari ai unor pensii speciale nu se află în situații identice, fiind supuși, de altfel, unor acte normative diferite. Având în vedere criteriile apreciate ca relevante pentru acordarea acestui tip de pensie mai favorabil, legiuitorul este liber să instituie condiții diferite privind acordarea dreptului la pensie, fără ca

deosebirile de tratament juridic dintre diferitele categorii socio-profesionale să aibă semnificația încălcării prevederilor art. 16 din Constituție, în același sens fiind și Decizia nr. 656 din 30 octombrie 2018.

57. Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea unor drepturi fundamentale, cum este dreptul la pensie, Curtea, prin Decizia nr. 349 din 22 mai 2018, precitată, paragrafele 21 și 22, a reținut că „cetățenii au dreptul la pensie, la concediu de maternitate plătit, la asistență medicală în unitățile sanitare de stat, la ajutor de șomaj și la alte forme de asigurări sociale publice sau private, prevăzute de lege”. Aceste prevederi au fost interpretate în jurisprudența Curții Constituționale în sensul că acordă în exclusivitate legiuitorului „atribuția de a stabili condițiile și criteriile de acordare a acestor drepturi, inclusiv modalitățile de calcul al cuantumului lor [...]. Acesta, în considerarea unor schimbări intervenite în posibilitățile de acordare și dimensionare a drepturilor de asigurări sociale, poate modifica, ori de câte ori consideră că este necesar, criteriile de calcul al cuantumului acestor drepturi, dar cu efecte numai pentru viitor. Prin urmare, ține de opțiunea liberă a legiuitorului stabilirea veniturilor realizate de titularii dreptului la pensie care se includ în baza de calcul pentru stabilirea cuantumului pensiilor”. Așadar, Curtea a apreciat că dispozițiile de lege criticate, care stabilesc veniturile în funcție de care se calculează baza de calcul al pensiei militare de serviciu, nu constituie o restrângere a exercițiului drepturilor fundamentale.

58. Cu privire la critica referitoare la încălcarea art. 44 din Constituție, Curtea, prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, precitată, a mai statuat că partea necontributivă a pensiei de serviciu poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o în art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale noțiunii de „bun”, iar, prin Decizia nr. 1.284 din 29 septembrie 2011 sau Decizia nr. 977 din 12 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 10 octombrie 2011, a statuat următoarele: „Cuantumul pensiei reprezintă un bun numai în măsura în care acesta a devenit exigibil”. În aceste condiții, prin Decizia nr. 43 din 22 ianuarie 2019, precitată, paragraful 46, Curtea a reținut că nu se încalcă dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

59. Referitor la critica privind excluderea primei de aterizare din baza de calcul al pensiei, stabilită conform art. 28 din Legea nr. 223/2015, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, deoarece, așa cum a reținut Curtea prin Decizia nr. 349 din 22 mai 2018, precitată, paragrafele 21 și 22, ține de opțiunea liberă a legiuitorului stabilirea veniturilor realizate de titularii dreptului la pensie care se includ în baza de calcul pentru stabilirea cuantumului pensiilor (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 736 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 4 ianuarie 2007). Având în vedere aceste repere jurisprudențiale, Curtea a apreciat că dispozițiile de lege criticate, care stabilesc veniturile în funcție de care se calculează baza de calcul al pensiei militare de serviciu, nu constituie o restrângere a exercițiului drepturilor fundamentale invocate de autorul excepției.

60. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

61. Referitor la critica autorului excepției din Dosarul Curții Constituționale nr. 347D/2018, care susține că acestea restrâng dreptul la pensie, conducând la discriminări între pensionarii militari care „fac obiectul acestor dispoziții” și cei care au ieșit la

pensie în baza Legii nr. 223/2015, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, deoarece, potrivit art. 111 din Legea nr. 223/2015, „În situația în care se constată diferențe între cuantumul pensiilor stabilit potrivit prevederilor art. 109 sau 110 și cuantumul pensiilor aflate în plată, se păstrează în plată cuantumul avantajos beneficiarului”.

62. Cât privește critica autorului excepției din Dosarul Curții Constituționale nr. 373D/2018, care susține că dispozițiile criticate contravin și prevederilor art. 108 alin. (4) din Constituție, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 nu este contrasemnată de ministrul justiției, deși acesta are atribuții de punere în aplicare a legii pensiilor militare, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel, art. 108 alin. (4) din Legea fundamentală reglementează cu privire la contrasemnarea de către miniștrii care au obligația punerii acestuia în executare, fără a nominaliza vreun ministru. Din examinarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 rezultă că aceasta a fost contrasemnată de miniștrii cărora le revine sarcina punerii în executare, respectiv de viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, ministrul finanțelor publice, ministrul transporturilor, ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice, ministrul apărării naționale, ministrul comunicațiilor și pentru societatea informațională, ministrul afacerilor interne, ministrul educației naționale și cercetării științifice și ministrul afacerilor externe.

63. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 124 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”, se constată că aceasta nu poate fi primită, deoarece dispozițiile de lege criticate, care modifică dispozițiile Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, nu conduc la încălcarea principiului potrivit căruia activitatea de judecată se desfășoară după aceleași legi, de către judecători imparțiali, în fața cărora părțile sunt egale.

64. Referitor la critica privind încălcarea art. 139 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „*Sumele reprezentând contribuțiile la constituirea unor fonduri se folosesc, în condițiile legii, numai potrivit destinației acestora*”, autorul excepției din Dosarul Curții Constituționale nr. 373D/2018 susține că dreptul la pensia suplimentară, o pensie contributivă, este un drept patrimonial (rezultat din obligația legală de contributivitate individuală) care dă naștere obligației corelative din partea statului de a plăti pensia suplimentară, potrivit destinației acesteia, adică în afara pensiei militare de stat, sens în care afirmă că pensia suplimentară trebuie adăugată, iar nu introdusă în pensia militară, ceea ce este consfințit și de prevederile Legii nr. 6/1967 și ale Legii nr. 80/1995. Cu privire la aceste susțineri, se constată că, potrivit art. 108 din Legea nr. 223/2015, pentru militarii, polițiștii și funcționarii publici cu statut special care au plătit contribuție la Fondul pentru pensia suplimentară și/sau contribuția individuală la buget la stabilirea, recalcularea sau actualizarea pensiei militare se acordă un spor de 3%, 6% sau 9%, în funcție de vechimea contribuției. Asupra criticii potrivit căreia, prin aplicarea plafonului pensiei de serviciu de 85% din baza de calcul, se ajunge la diminuarea acestui spor pentru pensia suplimentară, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 652 din 30 octombrie 2018, stabilind constituționalitatea dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 223/2015 care instituie plafonul pensiei de serviciu de 85% din baza de calcul.

65. În final, cu privire la dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 56 alin. (3), potrivit căruia „*Orice alte prestații sunt interzise, în afara celor stabilite prin lege, în situații excepționale*”, Curtea constată că acestea nu au legătură cu excepția de neconstituționalitate invocată.

66. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ispas Constantin Neagu în Dosarul nr. 1.163/116/2016 al Tribunalului Călărași — Secția civilă, de Ion Albu în Dosarul nr. 3.427/114/2017 al Tribunalului Buzău — Secția I civilă, de Teodor Logigan în Dosarul nr. 2.712/102/2017 al Tribunalului Mureș — Secția civilă, de Sindicatul Național al Polițiștilor și Vameșilor „Pro Lex”, în numele membrului de sindicat Marian Dragomir, în Dosarul nr. 18.614/3/2017 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, de Lulișor Iulian Munteanu în Dosarul nr. 2.087/114/2017 al Tribunalului Buzău — Secția I civilă, de Ion E. Mihăilă în Dosarul nr. 1.013/105/2017 al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă, de Nicolae Rus-Pop în Dosarul nr. 2.803/102/2017 al Tribunalului Mureș — Secția civilă, de Aurel Pompei Mariș în Dosarul nr. 4.259/102/2017 al Tribunalului Mureș — Secția civilă și de Aurică Dumitru Neagoe în Dosarul nr. 7.155/120/2017 al Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 40, în ansamblu, precum și ale art. 40 pct. 4—6 și pct. 20—22, în special, din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Călărași — Secția civilă, Tribunalului Buzău — Secția I civilă, Tribunalului Mureș — Secția civilă, Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă și Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE CAMEREI DE COMERȚ ȘI INDUSTRIE A ROMÂNIEI

CAMERA DE COMERȚ ȘI INDUSTRIE A ROMÂNIEI

DECIZIE

pentru modificarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, aprobat prin Decizia Colegiului de conducere al Camerei de Comerț și Industrie a României nr. 5/2017

În temeiul art. 28 alin. (2) lit. e) și art. 29 alin. (3) din Legea camerelor de comerț din România nr. 335/2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 59 din Statutul Camerei de Comerț și Industrie a României*), aprobat în Adunarea generală a membrilor Camerei de Comerț și Industrie a României din 16 aprilie 2019,

Colegiul de conducere al Camerei de Comerț și Industrie a României adoptă prezenta decizie.

Art. I. — Regulamentul privind organizarea și funcționarea Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, aprobat prin Decizia Colegiului de conducere al Camerei de Comerț și Industrie a României nr. 5/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.017 din 21 decembrie 2017, se modifică după cum urmează:

— **La articolul 12, alineatul (3) va avea următorul cuprins:**
„(3) Asistenții arbitrali și asistentul arbitral șef sunt încadrați în funcția de consilier juridic, conform organigramei CCIR.”

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei de Comerț și Industrie a României,
Mihai Daraban

București, 19 februarie 2020.
Nr. 10.

*) Statutul Camerei de Comerț și Industrie a României, aprobat în Adunarea generală a membrilor Camerei de Comerț și Industrie a României din 16 aprilie 2019, nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

